

τῶν κοτζαμπάσθδων. Στούς β. ἀνακοίνωνε ὁ Σουλτάνος τίς ἀποφάσεις του γιά τὸν πασᾶ ἡ ἄλλα προβλήματα. Ἰδιαίτερη σημασία γιά τοὺς κοτζαμπάσθδες εἶχαν τὰ φορολογικά καὶ ὁ φόρος ὑποτελείας στὸ Σουλτάνο. Ἐπίστης οἱ β. μετέφεραν τίς ἀπόψεις τῶν κοτζαμπάσθδων γιά τὴ συμπεριφορά κάθε πασᾶ καὶ ζητοῦσαν τὴν ἀλλαγὴ του ἀνάτι δέν πήγαινε καλά.

Οἱ β. ἦταν ταυτόχρονα καὶ ἔνα εἰδος ἐγγυητῶν τῆς συμφωνίας ἀρχόντων καὶ Σουλτάνου. Μέ τὴν ἐννοια αὐτή διατυπώθηκε ἡ ἀποψη ὅτι ἦταν καὶ ἔνα εἰδος ὄμήρων ἐνώ δὲν εἶναι σωστό. Οἱ β. ἔχουν τὴ θέση τοῦ πληρεξούσιου πρεσβευτῆ καὶ δὲν μποροῦν νά ἐγκαταλείπουν τὴ θέση τους, μιά πού τὸ λειτούργημά τους εἶναι τμῆμα τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ τοῦ Σουλτάνου, ἀφοῦ ὁ Μοριάς εἶναι ύποτελές κρατίδιο. Ἐτοι δέν εἶναι νοητή ἡ ἐγκατάλειψη θέσης. Ως ἀξιωματούχοι ἔχουν μεγάλη δύναμη καὶ ισως εἶναι οἱ μοναδικοὶ Χριστιανοὶ πού εἰσάγονται ἐλεύθερα στὸ Διβάνι.

Τό καθεστώς τῶν β. ἀλλαξε κάπως μετά τὸ 1715 ὅταν οἱ Τούρκοι ξαναπήραν τὸ Μοριά ἀπό τοὺς Βενετσάνους. Μετά τὸ 1715 ἀποκτοῦν ἀκόμα μεγαλύτερη σημασία. Τό Μοριά, οὔσιαστικά καὶ τυπικά, τὸν παρέδωσαν καὶ τῷρα στοὺς Τούρκους οἱ κοτζαμπάσθδες πού εἶχαν καταφύγει στὸ στρατόπεδο τῶν Τούρκων καὶ μπῆκαν μαζὶ στὸ Μοριά. Ἐτοι ὁ Σουλτάνος τοὺς περιποιήθηκε ἰδιαίτερα καὶ τοὺς ἔδωσε μεγαλύτερα δικαιώματα.

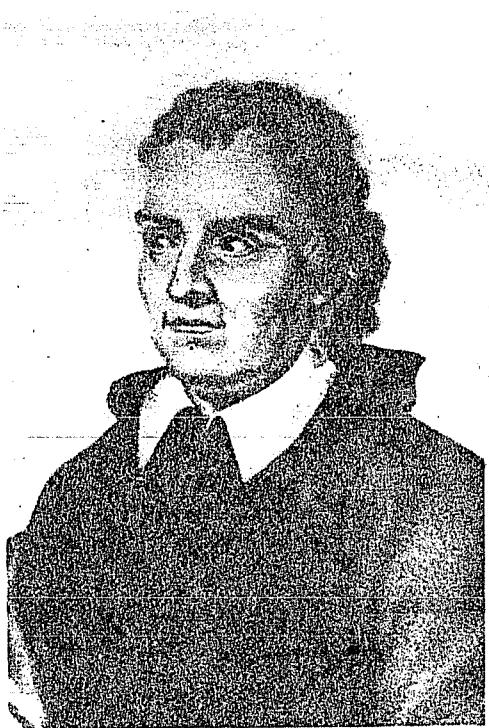
Η κατάσταση ἀλλάζει καὶ πάλι, ἀλλά αὐτήν τὴ φορά πρός τὸ χειρότερο, μετά τὴν ἐμφάνιση τῆς Ρωσίας στὸ ἀλλαδικό προσκήνιο καὶ ἰδιαίτερα μετά τὸ κίνητρα τοῦ 1770 ('Ορλωφικά). Ἡ ἐξουσία τῶν κοτζαμπάσθδων περιορίζεται σημαντικά, οἱ Τούρκοι τῆς Πελοποννήσου παρεμβαίνουν στὴ διοίκηση, πράγμα πού δὲν είχε γίνει ποτὲ ως τότε, καὶ ὁ Σουλτάνος, ἀφοῦ ἀποκεφαλίζει τὸν Ἀνδρούτσο Ζαΐμη, δέχεται νά συγχωρήσει τοὺς ἀλλούς κοτζαμπάσθδες, ἀλλὰ τοὺς περιορίζει τὴ δικαιοδοσία. Μαζὶ μὲ τοὺς περιορισμούς αὐτούς περιορίζονται καὶ τὰ δικαιώματα τῶν β.

Οπωδήποτε οἱ β. στὴ φωνῇ αὐτήν ἀπόκτοῦν ἔναν ἰδιαίτερα λεπτό ρόλο, ἀφοῦ ὁ ρόλος τῶν Τούρκων μεγάλωσε στὴ διοίκηση τοῦ Μεριά. Οἱ β. πρέπει νά ἔχασφαλίζουν τὴν εὐνοια τῶν ισχυρῶν Τούρκων τοῦ Διβανίου ὑπέρ τῆς μεριδᾶς τῶν κοτζαμπάσθδων πού ἐκπρωτοπούν. Ἀρχίζει ἀγώνας δρόμου τῶν φατριῶν τῶν κοτζαμπάσθδων, γιά τὸ ποιά θά πάρει τὴν ἐξουσία. Καὶ αὐτό ἔξαρταῖς ἀπό τὴ θέληση τῶν Τούρκων στὴν Πόλη. Οἱ β. ἔχουν ἔτσι πολὺ σημαντικό ρόλο τώρα. "Ολα τὰ σκοτεινά παιχνίδια τῶν κοτζαμπάσθδων, ποὺ ὀδηγοῦν σὲ σφαγές καὶ ἀφανισμούς, τὰ χειρίζονται οἱ β. στὴν Γλάζη. Ἡ οἰκληρή διαπάλη τῶν κοτζαμπάσθδων γιά τὴν ἐξουσία εἶχε πάντα μετατεθεῖ στὴν Πόλη καὶ τὴ διεξήγαγαν οἱ β.

Π. ΡΟΔΑΚΗΣ

Βεκκαρίας Ἰωάννης-Βαπτιστής (Beccaria) (γεν. τὸ 1716 στὸ Μοντόβι). Ἰταλός μαθηματικός καὶ φυσικός. Μπήκε στὸ τάγμα τῆς «Σχολῆς τῶν Εὔσεβῶν» καὶ δίδαξε ρητορική καὶ φιλοσοφία στὴ Ρώμη καὶ στὸ Παλέρμο. Τὸ 1748 διορίστηκε καθηγητής τῆς φυσικῆς στὸ Τουρίνο. Ἐγραψε: «Περὶ φυσικοῦ καὶ τεχνητοῦ ἡλεκτρισμοῦ» (1753), βασισμένο στὰ πειράματα τοῦ Φραγκίνου γιά τὸν ἡλεκτρισμό, «Περὶ τεχνητοῦ ἡλεκτρισμοῦ» (1771) καὶ τὸ 1774 τὸ ἔργο «Gradus taurinensis», πού περιλαμβάνει τὰ ἀποτελέσματα ἀπό μιὰ μέτρηση, πού ἔκανε τὸ 1759-60, σὲ συνεργασία μὲ τὸν Καννονικά, σὲ μιὰ μοίρα τοῦ μεσημβριοῦ στὸ Πεδεμόντιο.

Βεκκαρίας Καίσαρας (Beccaria Cesare) Ἰτα-

Ιωάννης - Βαπτιστής Βεκκαρίας.

λός οικονομολόγος καὶ φιλόσοφος τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου. Μέ τὸ ἔργο του «Περὶ ἀδικημάτων καὶ ποινῶν» ἐπεσήμανε τὶς ἀναιγκαῖες γιά τὴν ἐποχὴν του μεταρρυθμίσεις στὸν χῶρο τῆς ποινικῆς δικαιοισύνης καὶ συνέβαλε, κατά πρωτοποριακό τρόπο, στὴν δημιουργία μιὰς πιὸ μετριοπαθούς, ὄρθολογικῆς καὶ ἀνθρωπιστικῆς ποινικῆς νομοθεσίας στὶς σύγχρονες χώρες τῆς Ευρώπης καὶ τῆς Αμερικῆς.

Ἡ ζωὴ του. Γεννήθηκε τὴν 15. Μαρτίου 1738 στὸ Μιλάνο, ὥπου καὶ πέθαινε τὴν 28. Νοεμβρίου 1794. Γόνος ἀριστοκρατικῆς οικογενείας (ὁ ίδιος ἔφερε τὸν τίτλο τοῦ μαρκησίου), παρακολούθησε ἐγκύκλιες σπουδές στὸ Ιησουϊτικό Κολέγιο τῆς Πάρμας καὶ ἵργατερα σπουδασε νομικά στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Πάριψι. ἀπό όπου καὶ ἀποφοίτησε τὸ 1758. Τίς χρόνι η τῆς πικιδικῆς καὶ εφηβικῆς του

Καίσαρας Βεκκαρίας.

ἡλικίους σημαδεύονται ἀπό μιὰ καταπιεστική καὶ, ὅπως τὴν ὄνομάζει ὁ ίδιος (σὲ γράμμα του στὸν Μορελλέ, τῆς 26-1-1776), «φινιατική» ἀνιτροφή. Η ἀνιτροφή αὐτὴ φαίνεται, κατὰ τοὺς βιογράφους του, νά συνέβαλε στὴν δημιουργία κλειστοῦ καὶ ἐπαναστατικοῦ χαρακτήριο, καθὼς καὶ στὴν στροφή τῶν ἐνδιαφέροντος ἔτσι, μετά τὸ τέλος τῶν σπουδῶν του, στὸ Μιλάνο, καταπιενται μὲ τὴν μελέτη Γάλλων, κ' ιριας, φιλοσόφων τοῦ Διαφωτισμοῦ (Μοντεκούκιε, Ελβέτιος. Μπυφόν. Ν. πντερό, ντ. Αλι, πέρ καὶ πρ. Λαντων Ρουσσο). Ἐνώ συνάμια ρχίζει νά συνιαστρέφεται μὲ δι. μιορφωμένους ἀδελφούς: τοὺς Πέτρο καὶ Λέξινδρο Βέρρι, καὶ νά μετέχει στὶς συζητήσεις πού γίνονταν στὸν κύκλῳ τους ἐπάνω σὲ φιλολογικά καὶ κοινωνικά προβλήματα τῆς ἐποχῆς τους. Κατὰ ἀπό τὶς πνευματικές αὐτές ἐπιδράσεις ὁ Β. δημοσιεύει μά πρώτη ἐργασία τὸ 1762 γύρω ἀπό τὴν «νομιματική ἀταξία» τῆς πολιτείας του Μιλάνου, πού τὴν ἐποχὴν ἐκείνη ἦταν δουκάτο. Στὴ συνέχεια, καὶ πιθανῶς κάτω ἀπὸ τὴν ἐντύπωση πού τοῦ δημιουργήσε εἰναι εἰρωνικός «Πλανηγυρικός Λόγος» τοῦ Πέτρου Βέρρι γύρω ἀπό τὸν παραδοσικό τρόπο ἀπονομῆς τῆς δικαιοισύνης (1762), συντίσσει ἀνάμεσα στὸ Μάρτιο τοῦ 1763 καὶ τὸν Ιανουάριο τοῦ 1764 τὸ σύντομο ἀλλά μνημειώδες δοκίμιο του «Περὶ ἀδικημάτων καὶ ποινῶν» (Dei delitti e delle pene). Τό ἔργο δημοσιεύεται ἴννων μα στὸ Λιβύρον τὸν Ιούλιο τοῦ 1764. δηλ. σὲ μιὰ ἐποχῇ πού ὁ συγγραφέας του είναι μόλις 26 ἔτῶν. Οιερός ἐνθουσιασμός καὶ ἡ πειστικότητα τῶν ἐπιχειρημάτων μέ τὰ ὅποια ὑποβάλλεται σὲ κριτικό ἐλεγχο τὸ ποινικό σύστημα τῆς ἐποχῆς του, καθὼς καὶ οι συγκεκριμένες λύσεις πού προτείνονται γιά τὴν θεραπεία τῆς καταστάσεως, δημιουργούν γιά τὸ βιβλίο αὐτό τὶς προϋποθέσεις μιᾶς ἐκπληκτικῆς ἐπιτυχίας. Σχεδόν ἀμέσως ἀκολουθεῖ δεύτερη ἔκδοση καὶ ἔνα χρόνο ἀργότερα μιὰ τρίτη. Στὴν Αγγλία δημοσιεύεται μετάφραση τοῦ ἔργου τοῦ 1767 καὶ ἀσκεῖ βαθιά ἐπιδραση σὲ νομικούς μὲ ἐκ διαμέτρου διαφορετικές ἀντιλήψεις, ὅπως ὁ Μπένθαμ καὶ ὁ Μπλάικστοον. Στὴν Γαλλία μεταφράζεται τὸ 1766 ἀπό τὸν ἀβά Μορελλέ (με μεταβολές στὴν κατάταξη τῆς ςηλης) καὶ μέσα σὲ ἔξι μῆνες πραγματοποιούνται ἐπτά ἔκδοσεις. Τό ἔργο μεταφράζεται συνολικά σὲ 22 γλωσσες, ἀνίμεσα στὶς ὅποιες καὶ στὴν ἐλληνικὴ ἀπό τὸν Αδαμίντιον Κοράρη, τὸν κύριο φορέα τοῦ ἐλληνικοῦ Δικιφωτισμοῦ (α' ἔκδοση: Παρίσι 1802, μὲ τίτλο «Περὶ ἀμαρτημάτων καὶ ποινῶν πολιτικῶν θεωρουμένων» β' ἔκδοση: Παρίσι 1823, μὲ τίτλο «Περὶ ἀδικημάτων καὶ ποινῶν»).

Διάσημα πνεύματα τῆς ἐποχῆς, ὅπως ὁ Βολταίρος καὶ ὁ Ντιντερό, δημοσιεύουν ἀμέσως μετά τὴν κυκλοφορία τῆς γαλλικῆς μεταφράσεως σημαντικά σχόλια γιά τὸ βιβλίο, ἐνώ ἡ συζήτηση κορυφώνεται μὲ ἐπίσκεψη τοῦ Β. στὸ Παρίσι τὸ φθινόπωρο τοῦ 1766, ἐπειτα ἀπό πρόσκληση τῶν Γάλλων, τὸν κύριο φορέα τοῦ ἐλληνικοῦ Δικιφωτισμοῦ (α' ἔκδοση: Παρίσι 1802, μὲ τίτλο «Περὶ φυσικοῦ καὶ τεχνητοῦ ἡλεκτρισμοῦ» β' ἔκδοση: Παρίσι 1823, μὲ τίτλο «Περὶ ἀδικημάτων καὶ ποινῶν»).

Από τό 1771 και ἔως τό θάνατό του, τό 1794, σε ἡλικία 61 ἐτῶν, ὁ Β. θά ἀφιερώθει ἀποκλειστικά στήν δημοσιούπαλληλία και θά καταλάβει δημόσιες θέσεις με ἀρμόδιοτητα σε ἐπιστημονικά και νομιματικά θέματα.

Τό εργο του γιά τό Ποινικό Δίκαιο. Τό εργο του Β. «Περί ἀδικημάτων καὶ ποινῶν» χαρακτηρίζεται όχι τόσο γιά τήν πρωτοτυπία τών ιδεών σσο κυρίως γιά τήν επιτυχημένη – μοναδική στό είδος της – συστηματοποίηση καὶ συγκεκριμενοποίηση τών ιδεών του Διαφωτισμού στό χώρο του Ποινικού Δικαίου. Διακρίνονται έτσι ἐπιπροές ἀπό τόν εύδαιμονισμό τοῦ Ἐλλέπτιου (ό. Β. διατυπώνει στήν εἰσαγωγή του ἔνα αίτημα πού μιοθετεῖται ἀργότερα ἀπό τόν Μπένθαμ: «τήν μεγίστην εύδαιμονίαν διαιμορφασμένην εις ὅσον τό δυνατόν πλειοτέρους ἀνθρώπους»), ἀπό τίς ιδέες περί ισότητας τοῦ Ρουσσού καὶ ἀπό τίς ἀντιτίψεις τοῦ Μοντεσκιέ γιά διαχωρισμό τών ἑξουσιών καὶ περιστολή τών κρατικών αὐθαιρεσιών. Υπάρχουν μάλιστα καὶ ἀμεσότερες ἐπιδράσεις, πρό πάντων ἀπό τό εργο του Μοντεσκιέ «Περί τοῦ Πνευματος τῶν Νόμων» (βλ. π.χ. ἀπό τό εργο αὐτό τά βιβλία VI, XI, XII και ΧΧΙΙ, γεγονός πού ἀναγνωρίζει καὶ ο. Β. στήν εἰσαγωγή του. Ή σημασία τοῦ εργο συνισταται λοιπόν στό ὅτι συγκέντρωσε τό βάρος τοῦ ἐνδιαφέροντός του· ἀποκλειστικά στό πρόβλημα τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης καὶ στό ὅτι ἐδωσε ἀπλή καὶ πειστοκή μορφή στά ἐπιχειρήματα γιά τίς ἀναγκαῖες ποινικές μεταρρυθμίσεις τῆς ἐποχῆς του. Τά ἐπιχειρήματα αὐτά ἐντυπωτιάζουν ἐπίσης μέτό βαθύτατο ἀνθρωπιστικό χαρακτήρα τους καὶ συνδέονται στενά μέ τά αίτηματα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς γιά πολιτικές καὶ κοινωνικές ἀνακατατάξεις – αἰτήματα πού τελικά ὀδηγοῦν στή Γαλλική Ἐπανάσταση τοῦ 1789. Ή ἀμοσίευση του βιβλίου καὶ ἐκείνη τή χρονική περίοδο (παραμονές τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασεως) ἔχηγει σέ μεγάλο βαθμό τήν εύρεια ἀπήχησή του στό κοινό. Τό Ποινικό Δίκαιο ἀποτελοῦσε ἔως τότε ούσιωδες ὄργανο καταπιέσεως καὶ αὐθαιρεσίας, ἔτοι ὥστε ἡ μεταρρύθμησή του νά προβάλλει καὶ σάν μέσο περιορισμοῦ αὐτῆς τῆς αὐθαιρεσίας. Η κατάσταση αὐτή, ἐναντίον τῆς ὀποίας ἔξεγέρθηκε μέ σθένος ο. Β., περιγράφεται εύγλωττα καὶ παραστατικά ἀπό τόν ίδιο: «Ο δικαστής γίνεται ἔχθρός τοῦ ἐγκαλουμένου (=κατηγορούμενου), ἔγουν ἀνθρώπου δυστυχοῦς, ὅστις ὑποφέρει τά δεσμά, τάς βασάνους, τήν ἀκαθαρσίαν τῆς φυλακῆς, καὶ τυραννεῖται περιπλέον καὶ ἀπ' αὐτήν τοῦ μέλλοντος τήν ἀδόλοτητά δέν ἔξετάζει, ἀν ἀληθῶς ἐπράχθη τό ἀδίκημα, ἀλλ' ἐπιθυμεῖ νά τό εὕρη πραγμένον, καὶ παγιδεύει τόν ἐγκαλούμενον μέ διαφόρους τρόπους, φιβούμενος μήν ἀπατηθῇ, ἀν δέν τόν ἀποδειξη ἐνοχον, καὶ χάστ τήν υπόληψην τῆς ὀποίας οἱ ἀνθρωποι φαντάζονται νά ἔχων εις ὅλα τά πράγματα ἀναμαρτησίας. Συγχωρεῖται εις τόν δικαστήν νά διορίζῃ τά σημεία, ὅσων είναι χρεία εις φυλάκισιν τοῦ πολίτου, καὶ ὁ ἐγκαλούμενος, διά νά ἀποδειχθῇ ἀθώος, πρέπει πρώτον νά κολασθῇ ὡς ἐνοχος. Τοιαύτη δικη δέν είναι ἔξετασις τοῦ ἀδικήματος, ἀλλά φανερός κατά τοῦ ἐγκαλουμένου πόλεμος, καὶ ὅμως τοιούτος, κατά τήν δεκάπτην ὄγδοην ἔκατοντετρήδα, εἰς ὅλην σχεδόν τήν φωτισμένην Εὐρώπην, τοῦ δικάζειν ὁ τρόπος. Αγνοείται σχεδόν ἀκόμη ἡ ἀληθής διαδικασία, ἔγουν ἡ ἀπροσπαθής ἔξετασις τοῦ ἀδικήματος, τήν ὀποίαν ὁ ὄρθος λόγος παραγγέλλει, οι στρατιωτικοί νόμοι φυλάσσουν, καὶ αὐτή ἡ Ἀσιανή τυραννία μεταχειρίζεται εις ἀδιαφόρους καὶ ἀταράχους τινάς περιστάσεις» (XL-XVII· μτφρ. Ἀδ. Κοραή: ἐφεδῆς ή πρώτη ἀριθμηση παραγράφων θά ἀναφέρεται στής ἐκδό-

σεις Κοραῆ-Μορελλέ και ἡ δεύτερη στίς πρώτες ἐκδόσεις τοῦ ἵταλικοῦ πρωτοτύπου).

Ποιά μέτρα προτείνει ο Β. για την άντιμετώπιση της καταστάσεως; Και πώς τα θεμελιώνει; «Αφετηρία των άναπτυξεών του είναι η ιδέα του κοινωνικού συμβολαίου, όπως διατυπώνεται κυρίως από το Ρουσσό». «Οι νόμοι», γράφει ο Β., «είναι συνθήκαι, διά των οποίων άνθρωποι έλευθεροι και χωρισμένοι ή ένας από τόν άλλον, ένωνθησαν εις μίαν πολιτικήν κοινωνίαν, μήν υποφέροντες πλέον νά ζωσιν εις άκατάπαυστον πολέμου κατάστασιν, μηδέν γά έχων τοιαύτην έλευθερίαν, από την οποίαν ούδεμιαν ώφελειαν έπρόσεμεναν, έπειδή δέν ήσαν βέβαιοι νά την φυλάξωσιν. «Εδώκε λοιπόν καθείς από αύτούς μέρος της ίδιας έλευθερίας, με σκοπόν νά φυλάξῃ τό επίλογον μέ ασφάλειαν και ήσυχιαν ... Από τών έλαχίστων τούτων μεριδών την συνάθροισιν γεννάται τό δίκαιον του κολάζειν. Πάντα περιπλέον είναι κατάχρησις, και όχι δικαιοσύνη, είναι έργον συνηθείας, άλλ οχι δίκαιον. «Οσαι ποιναί δέν είναι άναγκαια εις φύλαξιν της παρακαθήκης της κοινῆς σωτηρίας, είναι φύσει άδικοι» (ΙΙ/ΙΙ). Από την ιδέα αυτήν ο Β. συνάγει όριαμένα συμπεράσματα, πού καθοδήγουν, στη συνέχεια, με μαθηματική άκριβεια τη σκέψη του: Ότι μόνο ο νομοθέτης, σαν έκπρωσης πολιτικής κοινωνίας ένωμένης «διά τού πολιτικού συναλλάγματος», μπορεί νά έκδιδει νόμους πού νά διρίζουν τίς ποινές τών άδικημάτων: Ότι οι νόμοι πρέπει νά είναι γενικοί, δηλ. νά ύποχρεώνουν έξισου όλα τα μέλη της κοινωνίας: πρέπει ακόμη νά αποφέύγουν τις άνωφελες σκληρότητες, νά προσαρμόζονται από τό νομοθέτη στις άνάγκες της έκαστοτε κοινωνίας άλλα και νά έρμηνεύονται από τούς δικαστές στενά, σύμφωνα μέ τό γράμμα τους, ώστε νά αποτρέπονται δικαστικές αύθαιρεσίες: Ότι τέλος πρέπει νά είναι σαφείς και κατανοητοί, ώστε και νά διευκολύνεται τό έργο τών δικαστών, και νά μπορούν οι πολίτες νά γνωρίζουν τά στοιχεία τού επιτρεπού τών πράξεών τους (ΙΙΙ, IV, V/ΙΙΙ, IV, IV). «Καθείς κατά μέρος πολίτης», γράφει ο Β., «πρέπει νά είναι πληροφορημένος, Ότι έχει την άδειαν νά πράξη ό, τι δέν έναντιούται εις τούς νόμους, ούδε έχει νά φιθῇσι άλλα και κακά παρ' ούδα ένδεχεται νά γεννήσῃ ή πράξης αύτή» (XXV/ΙΙΙ). Γενικά, η νομοθεσία όφειλε νά είναι ήμερη και φιλάνθρωπη, άλλα και νά συνοδεύεται από άγρυπνη παρακολούθηση ως πρός τήν τήρησή της και αδυσώπητη αύστηρότητα ως πρός τήν έφαρμογή της από τό δικαστή. Η συγχώρηση της πράξεως άπό τόν άντικο ή τόν άνωτερο ράχοντα (χάρη) χαλαρώνει τήν έκφοβιστική δύναμη της ποινής και δόηγει σέ διακρίσεις (XX/XXVII). Γιά τούς ίδιους λόγους δέν πρέπει νά ύπάρχουν άσυλα, δηλ. τόποι άπροσβλητοι από τούς νόμους, μέσα στά στοιχεία της χώρας (XXI/XXV). Άλλα και η περιπτή σκληρότητα τής ποινής δόηγει σέ άτοπα, γιατί ο ένοχος παρακινείται «νά πράξῃ πλειοτέρας κακίας, διά νά μή πάθη τήν ποινήν μάς μόνης» (XV/XXVII). Η ποινή δόηγει σέ μειώση της έγκληματικότητας όχι όταν είναι σκληρή, άλλα όταν είναι βέβαιη και άναπόφευκτη (XX/XXVII), όταν ύπαρχει ταχύτητα στήν άπονομή της, ώστε νά «έντυπούται εις τήν άνθρωπην ψυχήν ή συμπλοκή τών δύο τούτων έννοιών, άδικημα και ποινή» κατά τή σχέση αιτίου-αιτιατού (XIII/XXX, XIX/XIX) και όταν είναι άναγκαια, άναλογη μέ τήν προξενούμενη βλάβη στήν πολιτική κοινωνία (XIII/VI) άλλα συνάμα και μεγαλύτερη από τήν ώφελεια πού προσδοκάται ή έπιτυχανέται από τήν τέλεση του άδικήματος (XV/XXVII). Σκοπός τών ποινών είναι «νά έμποδίσωσι τόν ένοχον νά προξενήσ-

νέας βλάβης εις τούς συμπολίτας του, καὶ νά μακρύνωσι τούς λοιπούς ἀπό τήν μίμησιν αὐτοῦ. Ἐκεῖναι λοιπόν αἱ ποιναὶ πρέπει νά προκρίνωνται, ὅσαι, ἀνάλογοι μέ τά ἀδικήματα, προξενοῦν εἰς μέν τάς ψυχάς τῶν βλεπόντων δραστικώτεράν καὶ μονιμωτέραν, εἰς δέ το σῶμα τοῦ κολαζομένου, ὅσον δυνατόν, ὀλιγώτερον σκληράν τήν αἰσθήσιν» (XV/XII· ἃς σημειωθεῖ ὅτι στήν πρωτοποριακή σκέψη τοῦ Κοραῆ προβάλλει σάν σκοπός τῆς ποινῆς καὶ «τοῦ καταδικαζομένου ἡ διόρθωσις» –βλ. τά σχολιά του στή σ. 197 τῆς β' ἑκδόσεως ἀπό τή μετάφραση τοῦ Β. πού είχε ἐπιμεληθεῖ). Σύμφωνα μέ αὐτήν τή θεώρηση τῶν πραγμάτων, ἡ ποινή τοῦ θανάτου πρέπει νά καταργηθεῖ, γιατί οὔτε είναι δυνατό νά περιλαμβάνεται στὸ «κοινωνικό συμβόλαιο» τῶν ἀνθρώπων, οὔτε δικαιολογεῖται σάν ἀνταποδοτικό μέσο τιμωρήσεως, οὔτε ἔχει τή δύναμη τοῦ παραδειγματισμοῦ ἄλλων ποινῶν (XVI/XXVIII). Ἐπίσης τά βασανιστήρια, εἴτε προπαρασκευαστικά, γιά τήν ἀπόσπαση ὁμολογίας, εἴτε παρεπόμενα μᾶς ἄλλης ποινῆς, μετά τήν καταδίκη, είναι, κυρίως στήν πρώτη περίπτωση, λείψανα παλαιότερων καιρῶν (ὅταν ἐφαρμόζονταν οἱ λεγόμενες «κρίσεις Θεοῦ») καὶ συνεπάγονται κινδύνους ἀδικίας γιά τούς ἀθώους ὑποδίκους, χωρὶς νά ἔξασφαλιζουν ἀναγκαστικά τήν ἀποκάλυψη καὶ τιμώρηση τῶν πραγματικῶν ἐνόχων (XII/XVI). Γιά τόν προσδιορισμό τῆς ἀναλογίας ἀνάμεσα στήν προξενούμενη βλάβη καὶ στήν ἐπιβαλλόμενη ποινή, ὁ Β. προβάίνει σε μά τριμερή ταξινόμηση τῶν ἀδικημάτων. Διακρίνει ἔτσι «ἀδικήματα, ἀμεσον ἔχοντα σκοπόν τοῦ ὀλεθρον τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, ἡ τοῦ παραστένοντος αὐτήν» (π.χ. ἐσχάτη προδοσία)· ἀδικήματα, τά ὅποια «βλάπτουν τήν ἀσφάλειαν τοῦ κατά μέρος πολίτου, με τήν στέρησιν τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς, ἡ τῶν ὑπαρχόντων του·» καὶ τέλος ἀδικήματα, τά ὅποια «ἔξαιρέτως ταράσσουν τήν κοινήν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν τῶν πολιτῶν» (XXV/VIII, XXXIII/XI – πρβλ. XIII/XXX). Τά πρώτα ἀπό τά ἀδικήματα αὐτά πρέπει νά τιμωροῦνται αὐστηρά, τό ἴδιο καὶ ὅσα προσβάλλουν τό πρόσωπο ἐνός ἀτόμου (π.χ. φόνος). Γιά τήν κλοπή καὶ τίς ἄλλες προσβολές σε περιουσιακά ἀγαθά πρέπει νά ἐπιβάλλεται ἀπλῶς χρηματική ποινή καὶ μάλιστα ἐκτιμένη μέ «ἀπεργασία», ἐκτός ἔαν ἡ κλοπή γίνεται «μετά βίας» (=ληστεία), ὅποτε ἐνδείκνυται νά προστίθεται καὶ «σωματική» ποινή (=στερητική τῆς ἐλευθερίας) (XXX/XXII). Τέλος, ὡς πρός τήν τρίτη κατηγορία ἀδικημάτων, πού υπάγονται κατ' ἔξοχην στήν ἀρμοδιότητα τῆς ἀστυνομίας (π.χ. Θύρωσις σε δημόσιες ὁδούς), ἀπαιτεῖται κυρίως ἡ λήψη γενικῶν προληπτικῶν μέτρων. Στήν πρόληψη τῶν ἐγκληματικῶν πράξεων καὶ στήν ἀντικειμενική ἀξιολόγηση τοῦ βλαπτικοῦ χαρακτήρα τους, πέρα ἀπό κοινωνικές ἡ θρησκευτικο-θηθικές προκαταλήψεις, ὁ Β. ἀπόδιδει ιδιαίτερη σημασία. Γιά πολλές ἀπό τις πράξεις αὐτές, ὅπως τοῦ λεγόμενον «ἔγκλημα καθοδιώσεως» (XXVI/VIII), τή λαθρεμπορία (XXXI/XXXIII), τή μή δόλια χρεωκοπία (XXXII/XXXIV), τήν αὐτοκτονία (XXXV/XXXII), τή μοιχεία, τήν παιδεραστία καὶ τήν παιδοκτονία (XXXVI/XXXI), θέτει θέμα σαφέστερης ἐννοιολογικῆς διευκρίνεσεως, ἥπιτερης τιμωρήσεως καὶ εύρυπτερης ἀντιμετωπίσεως τῶν κοινωνικῶν παραγόντων πού ἐπερεάζουν τήν τέλεσή τους (π.χ. στήν περίπτωση τῆς μοιχείας, ἐλεύθερη σύννωμη καὶ δάλυση τοῦ γάμου) (πρβλ. XLI/XLI κ. ἔξ.). Διατυπώνει μάλιστα μιά θεμελιώδη ἀρχή τῆς ἀντεγκληματικῆς πολιτικῆς: «Ωφελιμώτερον νά ἐμποδίζωνται πράξεις μόνον τέλεση, πάντα τέλεση».

καὶ στὴν ἔξασφάλιση δικονομικῶν ἐγγυήσεων

ύπέρ τοῦ κατηγορουμένου ἡ καταδικαζόμενού, κατά τὴν ἀπόνομή τῆς δικαιοσύνης ἀπό τίς δικαιοτικές ἀρχές. Ζητεῖ νά προβλέπονται εἰδικά ἀπό τὸ νόμο οἱ προϋποθέσεις τῆς προφυλακίσεως καὶ νά κρατοῦνται χωριστά οἱ προφυλακισμένοι ἀπό τοὺς κατάδικους (VI/XXIX), νά καταργηθοῦν οἱ λεγόμενες «κρυφές κατηγορίες» (χωρίς δηλ. νά ἀποκαλύπτεται ἡ ταυτότητα τοῦ μηνυτῆ) (IX/XV) καὶ ἐπίσης νά μή γίνονται χρηματικές ἐπικτηρύξεις, γιατὶ παρωθοῦνται ἔτοι οἱ πολίτες στὴ διαβολή (XXII/XXXVI). Ἐπιπλέον ζητεῖ νά ἀποτελοῦνται τὰ δικαιστήρια ἀπό πολλούς δικαστές (XLII/XLIII), μεταξύ τῶν ὅποιων καὶ κληρωτοί, νά γίνονται οἱ συνεδριάσεις τῶν δικαιστηρίων δημόσια, νά ύπάρχει δυνατότητα ἑξαιρέσεως δικαστῶν ἐπειτα ἀπό αἴτηση τοῦ κατηγορουμένου, νά προσδιορίζεται ἀπό τὸ νόμο ἡ δύναμη τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ κυρίως τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων (VII/XIV, VIII/XIII), νά ἀποφέγονται κατά τὸ στάδιο τῆς ἀνακρίσεως καὶ τῆς ἀκροαματικῆς διαδικασίας οἱ «ύποβλητικές» (δηλ. ἀρίστες ἢ παραπλανητικές) ἐρωτήσεις (X/XXX καὶ VIII), νά μήν ἔξαναγκάζεται ὁ κατηγορούμενος νά δίνει ὄρκο (γιατὶ αὐτό τὸν παρωθεῖ στὴν ψευδορκία ἢ τὴν αὐτοκαταστροφή) (XI/XVIII) καὶ ἀκόμη νά ρυθμίζεται ὁ χρόνος τῆς ἀνακρίσεως, προφυλακίσεως καὶ παραγραφῆς τῶν ἀδικημάτων κατά τρόπο πού νά λαμβάνεται ὑπόψη ἡ βαρύτητα τοῦ κάθε ἀδικήματος (XIII/XXX, XIX/XIX).

Ἐξάλλου, ὡς πρός τὴν νομοθετική πρόβλεψη ἡ καὶ δικαιοτική ἐπιμέτρηση τῶν ποινῶν, ὁ Β. ζητεῖ νά γίνεται διαφοροποίηση στὴν ποινικὴ μεταχείριση ὅταν πρόκειται γιά ἀπόπειρα (ώστε νά παρέχεται δυνατότητα μετάνοιας) ἢ συμμετοχή (XIV/XXXVII), νά θεσπίζεται ἡ ποινὴ τῆς ἔξορίας γιά ἄτομα πού φέρονται νά ἔχουν διαιράξει βαρύ ἀδίκημα, ἀλλά χωρίς νά είναι «ἀναντιρρήτως» ἔνοχοι (XVII/XIV), νά καταργηθῇ ἡ γενική δῆμευση (XVII/XV), νά μήν τιμωρεῖται ὁ πολίτης ἀπό τὸ νόμο μὲν ἀπίμωση (XVIII/XXXIII) καὶ ἀκόμη νά μή γίνονται διακρίσεις μεταξύ εὐγενῶν καὶ λαϊκῶν, πλουσίων καὶ φτωχῶν, μὲ τὴν κατάγνωση χρηματικῶν ποινῶν ἢ τὴν μετατροπή τῶν ποινῶν κατά τῆς ἐλευθερίας σὲ χρηματικές (XL/XVII, XXVII/XX).

Ἡ ἐπίδραση τοῦ ἔργου του. Παρά τὴν ἐπαναστατικότητα τῶν ἰδεῶν του, ὁ Β. φρόντισε σὲ πολλές περιπτώσεις – λόγω τῆς λογοκρίσιας πού ἵσχε τότε σὲ κρατικά καὶ θρησκευτικά θέματα – νά μιλήσει συγκαλυμμένα γιά ἐπίμαχες καταστάσεις (π.χ. γιά τὴν σκληρότητα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στοὺς ἑτεροδόξους: XXXVII/XXXIX) ἢ καὶ νά πλέξει τὸ ἐγκύρω τῶν συγχρόνων του ἡγεμόνων. Ὁ βασιλιάς τῆς Σουηδίας Γουστάβος Γ', π.χ., θεωρεῖται ὅτι ἀνέβασε «τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὸν θρόνον, καὶ γενόμενος εὐεργετικός νομοθέτης, ἔκαμεν ἐπίσης ἐλευθέρους τοὺς ὑπηκόους του, καὶ δέν τοὺς ὑπέταξε πλήν εἰς μόνους τούς νόμους» (XII/XVI). Ἡ προσεκτική αὐτὴ στάση τοῦ Β. μείωσε σημαντικά τὶς ἀντιδράσεις στὸ ἔργο του καὶ βοήθησε στὴν μερική ἢ ὅληκή μίοθετηση τῶν ἰδεῶν του ἥδη κατὰ τὴν ἐποχὴ πού ζούσε ἀκόμα. Αὐτό παρατρέπεται προπάντων σὲ νομοθετήματα καὶ κωδικοποίησεις τῆς Πρωσίας, τῆς Αύστριας, τῆς Σουηδίας, τῆς Τσεκούνης καὶ τῆς Γαλλίας. Συχνά ὅμως οἱ μεταρρυθμίσεις αὐτές δέν είχαν ἀνθρωπιστικό χαρακτήρα, ἀλλ' ἀπέβλεψαν στὴ διαιώνιση τῆς παλαιότερης καταστάσεως μὲ νέα μορφή. Ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου, γιά παράδειγμα, ἔκει ὅπου τὴν πειρίσσαν ἡ τὴν κατάργησαν, θεωρήθηκε ἀπλώς ὅτι είχε μικρότερη δύναμη παραδειγματισμού. Γι' αὐτὸ καὶ συνήθως ἀντικαταστάθηκε μὲ ποινές ιδιαίτερα ἀ-

πάνθρωπες, ὅπως τὰ καταναγκαστικά ἔργα, ἡ ισόβια ἐξορία σὲ ἀπόμακρες περιοχές (π.χ. Σιβηρία) καὶ ἡ πολλαπλὴ μαστίγωση μὲ κνοῦτο. Καὶ μολονότι οἱ ποινές αὐτές δέν ἦταν ἀσχετεῖς μὲ τὴν ἡθη καὶ τὶς ἀντιλήψεις τῆς ἐποχῆς, γεγονός είναι ὅτι θά μποροῦσε νά μετριασθεῖ κάπως ἡ σκληρότητά τους, ἐάν ὁ Ἰδιος ἢ Β. εἰχε προτείνει στὸ ἔργο του συγκεκριμένα ύποκατάστατα τῆς θανατικῆς ποινῆς. Προβλήματα ὅμως παρουσιάστηκαν καὶ ὅπο τὸν πιστού ἐφαρμογή τῶν ιδεῶν του. Ἡ ἀφαίρεση τῆς διακριτικῆς ἔξουσίας ἀπό τὸ δικαστή, ἡ «ἀκριβής φυλακή τοῦ γράμματος τοῦ νόμου» (IV/IV) καὶ ἡ μή ἔξεταση τοῦ «σκοπού» τοῦ ἀδικούντος (XXIV/VII) ὀδήγησαν ἔτοι κατὰ κανόνα σὲ καλμπτες περιπτωσιολογικές κωδικοποίησεις (π.χ. Γαλλικός Ποινικός Κώδικας τοῦ 1791), ὅπου οἱ ποινές γιά κάθε ἀδίκημα προσδιορίζονται in abstracto σὲ στενά πλαίσια, χωρίς νά παρέχεται περιθώριο γιά τὴν ἐκτίμηση τῶν πραγματικῶν περιστάσεων καὶ τῆς προσωπικῆς καταστάσεως τοῦ κατηγορουμένου, ἀπό τὸ δικαστή. Σύντομα διαπιστώθηκε ὅτι οἱ διατάξεις καὶ τοῦ πιό λεπτομεροῦς κώδικα ἦταν ἀδύνατο νά καλύψουν τὸ εύρυ φάσμα τῶν συνεχῶν μεταβαλλόμενων κοινωνικῶν καὶ οικονομικῶν ὅρων στὶς σύγχρονες κοινωνίες. Σὲ ἀντίδροση λοιπόν τῶν διδασκαλῶν τοῦ Β. καὶ τῶν ὅπαδῶν του, τῆς λεγόμενης «κλασικῆς σχολῆς» τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, ἐμφανίστηκε περὶ τὰ τέλη τοῦ 19. αἰ. ἡ ιταλικὴ «θετικὴ σχολὴ», μὲ βασικούς ἐκπρόσωπους τοὺς Λομπρόζο, Φέρρι καὶ Γκαρόφαλο. Αἰτημά της ὑπῆρξε ἡ διεύρυνση τῶν δικαιστικῶν ἔξουσιων καὶ ἡ κατάγνωση ποινῶν μὲ γνώμωνα τὸ βαθμό «ἐπικίνδυνότητας» τοῦ ἐγκληματιαὶ καὶ τὴν ἀνάγκη γιά «κοινωνικὴ ἄμυνα» ἀπό αὐτόν. Εἶναι ὅμως φανερό ὅτι ἡ ἔξελιξη αὐτή ἔγινε δυνατή μόνο ἐπειτα ἀπό τὴν ἐμπέδωση τῶν ἀρχῶν τοῦ Β. καὶ τῶν ὅπαδῶν του γιά πειριούσματος τῶν κρατικῶν ἐπεμβάσεων στὴ δικαιοσύνη, γιά σεβασμό τῶν δικαιωμάτων τοῦ κατηγορουμένου καὶ γιά γενικότερο ἔξανθρωπισμό τοῦ ποινικοῦ συστήματος. Κάτω ἀπό τὸ πρίσμα αὐτό, ἡ σύμβολή τοῦ Β. στὴν ἔξελιξη τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου υπῆρξε καὶ ἔξακολουθεῖ νά είναι πρωταρχική.

Βιθιογραφία Σημαντικὴ γιὰ τὴν κατανόηση τῆς επιθετικῆς ποινῆς που εἰχε τὸ έργο τοῦ Βεκκαρία στὴν ἐποχή του είναι ἡ ιταλικὴ ἐκδοση τοῦ Ἕμου μὲ τὰ συναριθμητικά γέγονα τοῦ Franco Venturi «C. Beccaria. Dei delitti e delle pene. Con una raccolta di lettere e documenti relativi alla nascita dell'opera e alla sua fortuna nell'Europa del Settecento», Torino (Einaudi) 1965. Ο ἴδιος ἐπεμβάθηκε καὶ τὴν ἐκδόση τοῦ ἔργου στὰ γαλλικά «C. Beccaria. Des délits et des peines». Σενένε (Droz) 1965. Στὸ ίδιο θέμα χρήσαμε ειναι και οι αναπτύξεις τοῦ Βρετανοῦ ἐγκληματολογοῦ Leon Radzinowicz στὸ έργο του «A History of English Criminal Law and its Administration from 1750», vol. 1, London (Stevens) 1948, 277-300. Για τὸ περιεχόμενο, ἔξαλλον τοῦ ἔργου αυτοῦ καὶ τὴν σημασία του στὴν ἀναφόρωση τῆς ποινικῆς επιταγῆς καὶ νομοθεσίας βλ. Cesare Cantù «Beccaria e il diritto penale», Firenze 1862; Coleman Phillipson «Three Criminal Law Reformers: Beccaria, Bentham, Romilly», London 1923. Elio Monachesi «Pioneer in Criminology: Cesare Beccaria», in: «The Journal of Criminal Law, Criminology and Police Science», vol. 46 (1955-56), 439-449. Hermann Münchheim «Pioneers in Criminology», Montclar N. J. (Patterson Smith) 1972 (1960). Για την παλικήρηση τοῦ Βεκκαρία καὶ τὸν θάνατον τοῦ Βολταίρου καὶ τὸν Ντιντόνερο βλ. Voltaire: «Commentaire sur le livre des délits et des peines» (1766), in: «Oeuvres complètes de Voltaire», Paris (I. XXVI) 1819, 207-260. Diderot «Oeuvres complètes», éd. Assézat et Tourneux, Paris (Garnier) 1875, t. IV, 60 (τὰ σχόλια τοῦ Ντιντόνερο δημοσιεύτηκαν καὶ στὴν Ἑλληνικὴ ἐκδόση τοῦ Κοραή) Marcello T. Maestro «Voltaire and Beccaria as Reformers of Criminal Law», New York (Columbia University Press) 1942. Ira O. Wade «The Search for a new Voltaire Studies in Voltaire based upon material deposited at the American Philosophical Society», in: «Transactions of the American Philosophical Society», N. S., vol. 48 (1958), 84.

N. E. ΚΟΥΡΑΚΗΣ

Βεκκαρίτης (δρυκτόλ.). Ἐμπορικὴ ὄνομασία τοῦ πράσινου ζρκούνιου (βλ.λ.) ὅταν αὐτό ἐμπορεύεται σάν πολύτιμος λίθος.

Βέκκερ Γεώργιος-Γάσπαρ (Wecker George-Gaspar) (1632-1695). Γερμανός μουσικός. Εἶχε συνθέσει μάρφωνγκα γιά ὄργανο καὶ 18 θρησκευτικά κοντσέρτα.

Βεκκέρ, Λουδοβίκος ντέ- (Wecker Louis de) (1832-1904). Γάλλος ὄφθαλμολόγος, γερμανικῆς καταγωγῆς. Σπούδασε στὸ Βύρτσιουποργκ, Βερολίνο, Βιέννη καὶ Παρίσι. Ἀπό τὸ 1862 ἐξάσκησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὄφθαλμολόγου στὸ Παρίσι, δηλαδεὶς καὶ διδαξεὶς ὡς ἐλεύθερος καθηγητής τὴν θανατική του νοσήλευση στὸ Γαμβέτα, τοῦ ὄποιού ἐξόρυξε τὸ δεξιό ὄφθαλμό. Στά συγγράμματα τοῦ ὄφθαλμολογίας ἀναπτύσσει γιά πρώτη φορά μεθόδους σκληροτομίας, ιριδεκτομίας, θεραπείας τοῦ στραβισμοῦ καὶ ἐγχειρίσεων τοῦ καταρράκτη πάνω σὲ νέες βάσεις. Ἀπό τὶς πολυάριθμες μελέτες καὶ πραγματείες του, ξεχωρίζουν: «Trait de malades de yeux» (1863, 69 καὶ 1880), «Trait de malades du fond de l'œil» (1870), «De la greffe dermique en chirurgie oculaire», «Sur necro-rétinite» (1873), «Echelle métrique pur mesurer de l'accident visuelle» (1877), «Précis d'ophthalmod' ophthalmologie» (1883 καὶ 1884).

Βέκκερλιν Αύγουστος (Weckerlin August). Γερμανός ἀγρονόμος. Εντήθηκε στὴ Στούτγαρδ (1794). Γερμάτισε καθηγητής τῆς ἀγρονομίας στὴ Γεωργικὴ Σχολή τῆς Οφβίλης. Εγραψε πολλά καὶ σπουδαία συγγράμματα τοῦ κλαδού τῆς ἀγρονομίας. Ἀπό τὰ σπουδαίτερα ἔργα, πού τόν ἔκαναν πειριώνυμο, είναι καὶ τὸ «Περὶ παραγωγῆς καὶ διατήρησης τῶν οἰκιακῶν ζῶνων», στὸ ὄποιο ἀναφέρεται κυρίως στὰ βοοειδή.

Βέκκερλιν Γεώργιος-Ροδόλφος (Weckerlin George-Rodolphe) (1584-1653). Γερμανός λυρικός ποιητής. Εγραψε ποιήματα στη γερμανική, γαλλική, ἀγγλική καὶ λατινική. Ἀπό τὰ ἔργα του διακρίνεται ἡ συλλογή «Ποιήματα θρησκευτικά καὶ λαϊκά» (1648). Χρημάτισε καὶ σύμβουλος τῶν βασιλιάδων Ἰακώβου Α' καὶ Καρόλου Α' τῆς Ἀγγλίας, στὴν αὐλή τῶν ὀποίων πέθανε.

Βέκκερλιν Ιωάννης-Βαπτιστής (1821-1911). Ἀλσατός μουσικός. Τὰ πρώτα χρόνια δούλεψε κοντά στὸν πατέρα του ἀλλά μετά πῆγε στὸ Παρίσι νά σπουδάσει μουσική. Τελείωσε τὸ Ωδεῖο τό 1849 καὶ ἀσχολήθηκε μὲ τὴ σύνθεση καὶ τὴ φιλολογία τῆς μουσικῆς. Γνωστές πολὺ γρήγορα ἔγιναν οἱ μελέτες του γιά τὴ μουσική τοῦ παρελθόντος, καὶ ιδιαίτερα ἡ μελέτη του γιά τὸ δημοτικό τραγούδι τῆς Γαλλίας. Εχει ἔκδώσει πολλούς τόμους λαϊκῆς μουσικῆς ὅπως: «Ἡχῷ τοῦ παρελθόντος» (3 τόμοι), «Λαϊκά τραγούδια καὶ χοροί», «Δημοτικά τραγούδια τῆς Γαλλίας» (2 τόμοι, 1903), «Musiciāna» (3 τόμοι 1877, 1890, 1899). Εχει γράψει καὶ δημοσιεύσει διάφορες μελέτες γιά τὴ μουσική τυπογραφία, τὴν ιστορία τῶν ὄργανων καὶ τὴν ὄργανη μουσική. Επίσης ἀνέβασε στὸ θέατρο μέ μεγάλη ἐπιτυχία διάφορα μελοδράματα. Γνωστά είναι τὰ ἔργα πού ἔγραψε γιά χορωδία καὶ όρχηστρα ὅπως: «Ρολάνδος», «Τά ποιήματα τῆς θάλασσας», «Ἡ συμφωνία τοῦ δάσους» κ.ἄ. Εγραψε καὶ πολλά μικρά ἔργα πού ἀποτελούν πολλούς τόμους. Τό Ωδεῖο τό 1885 σάν ἔφορος τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Παρίσι έξεδωσε πλήρη βιβλιοθήκης τοῦ Ωδείου στὸ Παρίσι έξεδωσε πλήρη βιβλιογραφικό κατάλογο τῶν ἀποκτημάτων της.

E. ΚΟΨΙΔΑ

Βεκκεσέληνος-ος-ον ὁ ἀνίκανος, ὁ ἀνόντος, ὁ βλάκας (Άριστοφ. Νεφ. 398).

Βέκκι, Ιωάννης ντέ- (1536-1614). Ἰταλός ζωγράφος. Υπῆρξε μαθητής τοῦ Raffaele del Colle καὶ ἐπιδόθηκε στὴν ἐλαιογραφία καὶ τὴν τοιχογραφία. Αφήσει πολλά ἔργα πού ἀποτελούν πολλούς τόμους. Τό Ωδεῖο στὸ Παρίσι έξεδωσε τῆς βιβλιοθήκης τοῦ